

Логическият завършек на този подход също е асимилацията, но без да се декларира като цел и изтеглен далеч във времето.

На доста сходни принципи е подчинена и политиката към циганите в Чехословакия. Циганите тук са определени според официалните норми като общност от различен порядък, несъпоставима с останалите малцинствени етнически общности, с различен статут от тях ('граждани от цигански произход'). Политиката спрямо циганите се определя като 'социална интеграция' и 'акултурация', но всъщност това на практика означава (без да е директно формулирано в официалните партийни и държавни документи) насочване на развитието по пътя към бъдещата им постепенна асимилация.

Донякъде сходна е и ситуацията в Румъния, където естествената асимилация на циганите в хода на историческото развитие на румънското общество е довела до появата на големи групи население от цигански произход, изгубили (изцяло или частично) своята циганска идентичност и етнокултурни характеристики. Румънската държава приема този процес като даденост и по тази причина не отделя голямо внимание на циганите, стремейки се да реши проблемите с тях по-скоро като на социална, а не като на етническа общност. Известната политика на 'систематизация' на Николае Чаушеску през 70-те и 80-те години включва масово разрушаване на отделни градски и селски квартали и на цели села, и заселване на живещите в тях в нови жилища. Тя се реализира главно в Трансилвания, което води и до вътрешни миграции на цигани в рамките на Румъния. Тази политика обаче не е ориентирана към циганите, както се смята понякога, а в национален аспект е насочена срещу унгарското малцинство, като циганите в случая се приемат за представители на мнозинството, на румънската нация, т.е. асимилационните цели спрямо тях са оставени по-скоро да се реализират по естествен път, в далечното бъдеще.